

Tae Ra

ချစ်စိတ်လေးတွေ မူးပွင့်စေ

(ရွှီလော့စန်း)

စာစဉ် - ၄

အခန်း ၆၁

ငါ့ကိုချစ်စိတ်တွေနဲ့ နောက်တစ်ခေါက်မကြည့်နဲ့

လော့စန်းက ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားပြီးနောက် စကားဆိုလာသည်။

"ကျွန်မ အဲချောက်လက်ဘူးစားအောင် ရှင်တမင်လိမ်ခဲ့တာလား"

"ဆုတောင်းလေ"

ချန်ကျင်းထင်က နှာမူတ်လေသည်။

"ငါ ချန်ရှီးဘာကြိုက်လဲ တကယ်မမှတ်မိတာ"

လော့စန်းက စကားဆိုစရာပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ဒါဆို ဘာလို့ရှင်ကျွန်မလမ်းကို ပိတ်ထားတာလဲ။

"မစ္စတာချန် ရှင်ကျေးဇူးပြုပြီး ဘေးဖယ်ပေးလို့ရမလား။ ဒီဖက်ထုပ်
တွေက အိုးထဲကနေ ခုလေးတင်ထုတ်လာတာ အတော်လေး ပူနေတုန်း"

ချန်ကျင်းထင်က သူမ ပြောသည့်အတိုင်း မလုပ်ပေ။ ထိုအစား သူမကို
ရှုပ်ထွေးနေသည့် အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

"စောနတုန်းက မင်း ဖက်ထုပ်ပြုတ်လုပ်နေတုန်းက ဘာလို့ငါ့ကို အဲလိုကြ
ည့်ခဲ့တာလဲ"

သူကမေးသည်။

"ဘယ်လိုကြည့်မိလို့လဲ"

ဖက်ထုပ်ပြုတ်ခွက်က အင်မတန်ပူလှ၍ လော့စန်းလက်ချောင်းများ စူးခနဲ

ခံစားနေရ၏။

ချန်ကျင်းထင်က နှာထပ်မှုတ်ပြန်ကာ ပြန်ဖြေသည်။

"အမြတ်တနိုးပုံနဲ့"

လော့စန်း ဘာပြောရမည်မှန်း တကယ်မသိတော့ပေ။

"ငါ့ကို နောက်တစ်ခါ အမြတ်တနိုးကြည့်မနေနဲ့ စိတ်ဖိစီးရတယ် "

သူက မာန်ထောင်နေသည့် ဒေါင်းပမာ ဆက်ဆို၏။ ဒီနောက်တော့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

လော့စန်း သူ့နောက်ကျောကို ဖက်ထုပ်ပြုတ်ပန်းကန် လောင်းချချင်သွားသည်။

'စောက်ရူး အရာရာကိုအတွေးလွန်နေတယ်!'

မကြာခင်ပဲ ဟင်းပွဲများ ခင်းကျင်းပြီးသွားသည်။ ထူးခြားသည့် ပွဲတော်ဖြစ်၍ အစ်မလန်နှင့် လော့စန်းနှစ်ယောက်လုံး မုရန်ချန်းမိသားစုနှင့် ညစာစားဖို့ ဖိတ်ကြားခံရသည်။

ညစာမစားခင် မုရန်ချန်းက လော့စန်းကို ဟုန်ပေါင်းအိတ်အထူ တစ်အိတ် ပေးသည်။

"လော့စန်း ငါ့သားလေးကို ဒီလတွေထဲ စောင့်ရှောက်ပေးတာကျေးဇူးပါကွယ် ဒါသမီးလစာ"

လော့စန်းက ခဏတာ ရပ်သွားသည်။ သူမ စာအိတ်ထဲကငွေကို မတွက်ရသေးပေမဲ့ ယွမ်သောင်းချီရှိမည်ဟု သိနိုင်သည်။

"မစ္စချန် ဒါကအရမ်းများနေပါပြီ"

"နင်ရသင့်တာပဲကို အန်တီ့ကိုယုံ"

မုရန်ချန်းက သူမလက်ဖမိုးကို ပုတ်ရင်း ပြီးသည်။

"ယူထားလိုက် နင်က အလုပ်ကြိုးစားတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဒီပမာဏက အန်တီ့မိသားစုအတွက်ဆို ဘယ်လောက်မှမဟုတ်ဘူး"

"ဘယ်တုန်းက ကျွန်တော့် လူနာစောင့်ကိုပေးဖို့ အမေတာဝန်ဖြစ်သွားတာလဲ"

ချန်ကျင်းထင်က မပျော်မရွှင် မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

"နင် သူ့ကိုလစာပေးတာ ကပ်စေးနဲ့နေမှာစိုးလို့လေ"

မုရန်ချန်းက ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသည်။

"ပြီးတော့ သူ့ကို လစာနှစ်ဆပေးမယ် ကတိပေးထားတာငါ ဟိုရက်တုန်းက သူ့ကိုဖုန်းခေါ်တော့ နင်နေပြန်ကောင်းတော့မယ်ဆိုတာပြောတယ်။ ဒါကြောင့် သူနှစ်ရက်အတွင်း အလုပ်ထွက်တော့မယ်တဲ့၊ ငါသူ့ကိုအလုပ်ကောင်းကောင်းရှာပေးမို့ကို ငြင်းတယ်"

"မင်း နှစ်ရက်အတွင်း အလုပ်ထွက်တော့မယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုဘာလို့မပြောတာလဲ"

ချန်ကျင်းထင်မျက်နှာက မည်းမှောင်သွားကာ လော့စန်းကိုမေးသည်။

"မစ္စချန်က အစောက ကျွန်မကိုဖုန်းခေါ်ထားတော့ ပြောပြထားတာ ကျွန်မ ရှင့်ကိုဒီနေ့ ပြောမို့"

ချန်ကျင်းထင်က တူကိုချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် သူပွဲတော်အတွက် စိတ်မကဲတော့ပေ။

"ဒါ မင်းပထမဆုံးအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ မထွက်ခင် တစ်လ ကြိုပြီး အလုပ်ရှင်ကို အသိပေးရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ နှစ်ရက်အတွင်း ထွက်မယ်တဲ့လား။ ငါ မင်းအလုပ်ထွက်စာကို လက်မခံဘူး"

လော့စန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

နောက်တစ်လ ထပ်အလုပ်လုပ်ရမှာလား။ ထိုအရာက မဖြစ်နိုင်ပေ။
ကျောင်းစာသင်နှစ်က မကြာခင်စတင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

"မစ္စတာချန် ဒါက ကျွန်မတို့ချုပ်တဲ့စာချုပ်ထဲမှာ အဖြူအမည်းသဲကွဲ
အောင် ရေးပြီးသား၊ ရှင်ပြန်သက်သာလာတာနဲ့ ကျွန်မအလုပ်ပြီးပြီ။ အခု ရှင်
ဟာရှင် စားသောက်လမ်းလျှောက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျန်တာတော့ ကို
ယ့်ဟာကိုယ် ကိုင်တွယ်လို့ရပြီ"

"အပြည့်အဝ ပြန်သက်သာဖို့ နှစ်ဝက်လောက် အနည်းဆုံးလိုတယ်"

ချန်ကျင်းထင်က လက်ပိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးများ တွန့်ချိုးလိုက်သည်။

လော့စန်း မတည်ငြိမ်နိုင်တော့ပေ။

"မစ္စတာချန် ရှင် ကျွန်မနဲ့ မခွဲချင်တာလား"

"ဖွီး..."

ဖြစ်သမျှအလုံးစုံကို စောင့်ကြည့်နေသည့် ချန်ရှီးမှာ ပါးစပ်ထဲက ဖက်ထုပ်
ကို ထွေးထုတ်မိမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

မုရန်ချန်းကလည်း လော့စန်းနှင့် သူမသားကို ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်၏။

"မင်းနဲ့ခွဲဖို့ မုန်းတာတဲ့လား"

ချန်ကျင်းထင်က နှာရှုံ့ကာပြောသည်။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမနေနဲ့ မင်းလို ကျင့်ဝတ်မထိန်းတဲ့ လူနာ
စောင့်တွေ သဘောမကျရုံပဲ"

လော့စန်းက သက်ပြင်းချရှာသည် ။

"ကျင့်ဝတ်မထိန်းတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစ္စတာချန် ရှင်

တကယ်ကျန်မ အကူအညီမလိုတော့ဘူးလေ။ ပြီးတော့ အရင်က ကျန်မတို့ ဒီအကြောင်းပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား"

သူမက သူ့ကို ခပ်တည့်တည့်ကြည့်ကာ ရှူတည်တည်ပြောသည်။

ရုတ်တရက် သူမ တစ်ချိန်က သူ့အပေါ်ခံစားချက်များမှာ အင်မတန် ပြင်းထန်လွန်း၍ တစ်မြို့တည်းတောင် သူနဲ့တူတူ မနေနိုင်ဟု ပြောဖူးတာ ကို သတိရသွားသည်။

(စာရေးသူ : ဘာလား သူ နင့်ကို အဲလိုမပြောဖူးပါဘူးနော် နင်စိတ်ကူးယဉ် နေလိုက်!)

"ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ သွားချင်သပဆိုလည်းသွား"

သူမ စောစောစီးစီးထွက်သွားတာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု သူ ယုံကြည်စ ပြုလာသည်။

သို့ပေမဲ့ သူမ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ပေးတော့မည်မဟုတ်မှန်း နားလည် လိုက်ချိန် ဘာလို့စိတ်ရှုပ်မိရတာလဲ။

သူမဂရုစိုက်မှုအောက် သူနေသားကျသွားတာဖြစ်ရမည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူတွေက သူတို့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တွေ အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီး ထွားလာတတ်ကြသည်ကိုး...။

အခန်း ၆၂

ငါ့ကြောင့် ကောင်းကောင်း အိပ်မရခဲ့ဘူး ပြောချင်နေတာလား

"အစ်မလော့စန်း ရှားမြို့မှာ အစ်မကို တစ်ယောက်ယောက် အနိုင်ကျင့် တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခရောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အချုပ်ခန်းထဲရောက်ရင်တောင် ညီမကိုခေါ်လိုက်နော်"

ချန်ရှီးက သူမရင်ဘတ်ကိုသူမပုတ်ပြကာ ပြောသည်။

"ဒီမြို့မှာ ညီမ မလုပ်နိုင်တာဘာမှမရှိဘူး"

လော့စန်း မည်သို့ပြန်ဖြေရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။ ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါ ချန်ရှီးကို ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်တာ ပိုကောင်းမည်ဟု တွေးမိလိုက် သည်။

"နင့်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဆက်သွယ်မှာပဲ စိုးရိမ်တာ"

ချန်ကျင်းထင်က အတက်အကျမရှိလေသံဖြင့် ဆိုသည်။

"သူက အန်းမြို့ကို ပြန်တော့မှာ"

"အန်းမြို့လား၊ ညီမ အဲလိုဆိုရင်တော့ ကူညီလို့ရမှာ မဟုတ်လောက်ဘူး"

ချန်ရှီးက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။

"ညီမအာဏာက အဲနေရာထိ မရောက်သေးဘူး"

ချန်ကျင်းထင်မှာ ပြောစရာစကားဆွဲအသွားသည်ဟုပင် ခံစားလိုက်ရ၏။

"နင် ရှားမြို့မှာလည်း အစွမ်းမရှိပါဘူး။ နင် အလုပ်သက်တမ်း ဒီလောက် ကြာတာတောင် လက်တိုလက်တောင်း လုပ်ပေးနေရတုန်း နင် ဒုက္ခရောက်

တိုင်း ငါ့ဆီလာရှာနေရတုန်းကို"

ချန်ရှိးက သူ့ကို ဒေါသတကြီးစိုက်ကြည့်လေ၏။

"ငရဲသွားလိုက်လေ!"

လော့စန်းမှာ အသံမထွယ်အောင် ရယ်နေမိသည်။ သူမသာ လက်စားမချေ အိပ်မက် အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ မလုပ်ရင် ဒီမှာပဲနေဖြစ်လောက်သည်။ ချန်မိသားစုအိမ်တော်မှာ အမှန်တကယ်ကို ကောင်းမွန်သည့် နေရာဖြစ်သည်။ ဒီနေရာတွင် သူမဘဝထဲကနေ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သည့် နွေးထွေးမှုကို ခံစားရသည်။

...

နောက်တစ်နေ့တွင် အိမ်တော်ထိန်းဝူမှာ ထျန်းဟူ စံအိမ်တော်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ လော့စန်းမှာ ဧည့်သည်အခန်းတွင်အိပ်ရန် ချန်ကျွင်းထင်အခန်းမှ ရွှေ့လာခဲ့သည်။ ညဘက်တွင် ချန်ကျွင်းထင်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အခန်းတစ်ခန်းတည်း အတူနေခဲ့သော်ငြား အခုတော့ မလိုအပ်တော့ပေ။

ညဘက်တွင် ချန်ကျွင်းထင်က အိပ်ရာပေါ်တွင် ဟိုလိုမ့်ဒီလိုမ့်ဖြစ်နေရှာသည်။ သူ အိပ်မပျော်ပေ။ သူ ခေါင်းမော့ကာ ပြတင်းပေါက်နားက နေရာကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုနေရာတွင် အိပ်ရာတစ်ခုရှိခဲ့သော်ငြား အခုတော့ ဖယ်ရှားခံလိုက်ရပြီ။ လရောင်က ကြမ်းခင်းပါကေးပေါ် ဖြာကျနေကာ အလင်းရောင်ခပ်ဖျော့ဖျော့ ထင်ဟပ်နေသည်။

သူက ပြန်လဲချပြီး အနည်းငယ် မသက်မသာဖြစ်နေတုန်းပင်။ သူ ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ညလယ်ခေါင်တွင် သူရေဆာလျက် နိုးထလာခဲ့သည်။ သူ ရေသောက်ချင်၍ လော့စန်းနာမည်ကို အကြိမ်ရေတစ်ချို့ ခေါ်လိုက်သော်ငြား ဘယ်သူမှ ပြန်မထူးပေ။

သူက ဒေါသတကြီး ထထိုင်သည်။ တစ်အောင့်ကြာတော့မှ လော့စန်းက ဧည့်သည်ခန်းတစ်ခန်းတွင် အိပ်နေကာ မနက်ဖြန် ထွက်သွားတော့မည်ဆို တာ အမှတ်ရသွားသည်။

မနက်ရောက်ချိန် သူ မျက်ကွင်းညိုကြီးများဖြင့် အောင်ထပ်ဆင်းလာတော့ လော့စန်းက သူ့ကိုပြုံးကာနှုတ်ဆက်သည်။

"မစ္စတာချန် မနေ့ညက ကောင်းကောင်းအိပ်ခဲ့ရဲ့လား "

သူမက ပြောင်းဖူးအချို့တစ်ပန်းကန် ကိုင်ထားရင်း မေးသည်။

"ငါ့ကိုကြည့်ပြီး မနေ့ညက ငါကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်လားမပျော်လား ပြောကြည့်လေ"

ချန်ကျင်းထင်၏ အေးစက်သည့်မျက်ဝန်းများက လော့စန်းမျက်နှာ ပေါ် အကြည့်ရောက်သွားသည်။ သူနှင့်မတူဘဲ သူမက အတော်လေး အိပ်ရေး ဝ ထားသည့်ပုံပင်။ သူမ၏ ထိုင်းမှိုင်းနေသည့်မျက်နှာက ဒီနေ့တော့ တောက်ပ နေကာ နှုတ်ခမ်းများကလည်း နူးညံ့ စိုစွတ်နေသည်။ သူမက သူ့ကိုထား သွားရမည်ကို လုံးဝ ဝမ်းမနည်းသည့်ဟန်ပင်။ ဒါက သူ့အတွက် အဓိပ္ပါယ်မ ရှိလှပေ။

"မင်း အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ခဲ့ရတဲ့ပုံပဲ"

သူမက သူ၏ထေ့ငေါ့သည့်လေသံကို သတိမပြုမိဘဲ ပြုံးရွှင်စွာ ဖြေသည်။

"ဟုတ်တယ် ကျွန်မ တစ်ညလုံး အိပ်ရေးဝနေတာ။ ရှင့်ကို ရေချိုးခန်း လိုက်ပို့ဖို့တို့ ရေယူပေးဖို့ တို့အတွက် ထစရာမလိုတော့လို့လေ"

သူမ၏စကားများကြားရချိန် ချန်ကျင်းထင်၏ မျက်နှာက ပို၍တောင် ဆူ ပုတ်လာသည်။

"မင်းဘာသဘောပြောတာလဲ။ ငါ့ကြောင့်ကောင်းကောင်း အိပ်မရခဲ့ဘူး

ပြောချင်နေတာလား"

လော့စန်းခမျာ သူ၏မေးခွန်းကို မည်သို့ဖြေရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။

'အဖြေကသိသာတယ်မဟုတ်ဘူးလား'

သူမအတွေးက ဤသို့ပင်။ နျန်ကျင်းထင် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဒီလို ပြောလဲ သူမ နားမလည်သော်ငြား သိပ်မကြာခင်ထွက်သွားရတော့မည့် အကြောင်း စဉ်းစားမိ၍ ခပ်မြန်မြန် နူးညံ့စွာ ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်မဆိုလိုတာ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်ကိုဂရုစိုက်ရတာ ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါ မစ္စတာနျန်"

"အမှန်တကယ် ဂုဏ်ယူစရာပဲကို...မင်းငါ့အပေါ် အခွင့်အရေးယူတူ တော်တော်များနေပြီ"

နျန်ကျင်းထင်က ရှုပ်ထွေးနေသည့် အကြည့်ဖြင့်ပြောသည်။

"ငါငယ်ငယ်တည်းက ဘယ်သူကမှ ငါ့...ကိုယ်ပိုင်နေရာကို မင်းထိ သလောက် မထိဖူးဘူး"

လော့စန်းမှာ ရှက်သွားသည်။ သူမ ထိုကဲ့သို့ ပြုမူရသည်ကို ကျင့်သားရ သွားပြီဖြစ်သော်ငြား ထိုအကြောင်းကို ရည်ညွှန်းပြောလျှင် မျက်နှာရဲသွား တုန်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမ၏ ရှက်သွားသည့် မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရ၍ နျန်ကျင်းထင် ရုတ်တရက် စိတ်အခြေအနေကောင်းမွန်သွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက အနည်းငယ်တွန့်ချိုးသွားပြီး ဆက်ပြောသည်။

"ဒါဆို...မင်း ကျေနပ်သင့်ပြီ နောင်တမရဘဲ ထွက်သွားလို့ရတာပေါ့"

နောက်တစ်ကြိမ် လော့စန်း မည်သို့ ပြန်ဖြေရမည်မှန်း မသိတော့ပေ။

"အာ...မစ္စတာနျန် ကျေးဇူးပြုပြီး မနက်စာစားပါဦး ပြီးရင် ကျွန်မသွား

တော့မယ်"

ဒီ စကားဝိုင်းသာ ဆက်သွားလျှင် သူမ ရူးသွပ်သွားတော့မည်ဟု ခံစားမိ
နေသည်။

"မင်းဘယ်လို သွားမှာလဲ" နျန်ကျင်းထင်က မေးပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းနှစ်
လွှာကို ခပ်တင်းတင်းစေ့လိုက်သည်။

"ကျွန်မမှာ ပစ္စည်းများများစားစားမရှိတော့ ဘတ်စ်ကားပဲစီးတော့မယ်
ပြီးမှ မြေအောက်ရထားပြောင်းစီးမယ်"

အခန်း ၆၃

တော်လိုက်တော့ ငါ့ အမိန့်မနာခံတာမျိုး သဘောမကျဘူး

"ငါကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးမယ်" နျန်ကျွင်းထင်က ခဏတာတိတ်သွားပြီး ခပ်
ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။

"မနက်စာ သွားစားတာပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နေတဲ့နေရာနဲ့ ရှင့်ကုမ္ပဏီက ဦးတည်တဲ့ဘက်မတူဘူး
လေ။ ပြီးတော့ မနက်စာလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးသားလေ"

"ရတယ် ငါက အဲကုမ္ပဏီကိုပိုင်တာ။ ကြိုက်တဲ့အချိန်မှ အလုပ်သွားလို့ရ
တယ်။ အဲတော့ တော်လိုက်တော့ ငါ့ အမိန့်မနာခံတာမျိုး သဘောမကျဘူး"

ထိုသို့ပြောပြီး နျန်ကျွင်းထင်က အောက်ထပ်ဆင်းလာသည်။

လော့စန်းက သူ့အကြံကိုပြောင်းဖို့ နည်းလမ်းမရှိတော့ပေ။ အစ်မလန်
အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူမက အိတ်များကို ထုတ်ပိုးကာ ကားပါကင်ဆီ
နျန်ကျွင်းထင် နောက်လိုက်လာ၏။ မနက်စာရီ ထိုးပြီဖြစ်သည်။

ပြောင်းဖူးချို့များက ကျက်နေပြီဖြစ်သည်။ အလဟဿမဖြစ်စေရန် လော့
စန်းမှာ သူမ ထွက်မလာခင် အဖူးတစ်ချို့ယူလာကာ လမ်းလျှောက်ရင်း စား
နေ၏။

နျန်ကျွင်းထင်က ကားထဲမဝင်ခင် သူမကိုလှည့်ကြည့်သည်။ သူမပါးတွင်
ပြောင်းဖူးစေ့ကပ်နေတာ မြင်လိုက်ရ၏။ နွေးထွေးလှသည့် နေရောင်ခြည်
အောက် သူမပုံစံက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။

သူ အနည်းငယ်မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ မစဉ်းစားဘဲ ပြောင်းဖူးဖတ်ကို လှမ်းဖယ်လိုက်သည်။ လော့စန်းမှာ ရုတ်တရက်အံ့သြသွားကာ မျက်နှာလွှဲ လိုက်သည်။ ဒီရုတ်တရက် အပြုအမူကြောင့် သူ့လက်ချောင်းဖျားများက သူမနှုတ်ခမ်းရဲရဲများနှင့် ရှပ်ပြီးထိမိသွား၏။ သူမနှုတ်ခမ်းများက သူငယ် ငယ်ကစားခဲ့သည့် ဂျယ်လီများသဖွယ် နူးညံ့ကာ စိုပြည်လှသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်တန့်သွားသည်။

ချန်ကျင်းထင်မှာ မျက်စိမှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်သွားကာ ဓာတ်လိုက် သွားသကဲ့သို့ ခံစားရ၍ လက်ကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရုတ်လိုက်သည်။

"စားမယ် စားမယ် စားမယ် မင်းစားဖို့ကလွဲ ဘာမှကိုမသိဘူး။ အရင်ဘဝ က ဝက်ဖြစ်ခဲ့တာပဲနေမယ်"

သူက မျက်နှာထားပုတ်သိုးစွာပြောသည်။

"ကျွန်မ အလဟဿမဖြစ်စေချင်ရုံပါ" လော့စန်းက နှုတ်ခမ်းဆူကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူစင်သည့် အကြည့်နှင့် ဆိုသည်။

ချန်ကျင်းထင်က နှာမူတ်ကာ ကားပေါ် တက်သွားသည်။ သူစိတ်လွတ် သွားတာလို့ယုံမိသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ဒီအဒေါ်ကြီးကို နှုတ်ခမ်းဆူနေတဲ့ အချိန် ကလေးလို့ ခံစားမိခြင်းပင်။

တစ်အောင့်နေတော့ ချန်ကျင်းထင်က လော့စန်း အိတ်လေးဆီ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ကာ မေးသည်။

"ဒါ မင်းပစ္စည်းအကုန်ပဲလား"

"ဟုတ်တယ်"

ချန်ကျင်းထင်က မျက်ခုံးများကြုတ်လိုက်သည်။ သူမ တစ်ချိန်လုံး တူညီ သည့် အဝတ်အစား အစုံရေ အနည်းငယ်ကိုသာ ဝတ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း

ပြန်အမှတ်ရသွားလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမအင်္ကျီများကို ကြည့်ရတာ စိတ်ကုန်လှ၏။

"မင်း ဒီလိုနေလို့မရဘူးလေ" သူ သူမအတွက်သိပ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်ဟု ခံစားမိ၍ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

"မိန်းမတွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပိုပြီးလှအောင် အချိန်ပေးသင့်တယ်။ ဒါမှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အာရုံစိုက်မှုကို ရမှာပေါ့"

လော့စန်းက ယီကျင်ရှိုးကို တွေးမိကာ မျက်ဝန်းထဲ မထီမဲ့မြင်အရိပ်အငွေ့များ ဖျတ်ခနဲ လက်သွားသည်။ အရင်တုန်းက သူမကိုယ်သူ ပိုပြီးလှလာအောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ သူမ၏ မဟာဌာနထဲတွင် သူမက အလှဆုံး မိန်းကလေးဆိုတာက လူတိုင်းလက်ခံထားသည့် အချက်ပင်။ သို့ပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူမခင်ပွန်းလောင်းက သူမအပေါ် ဖောက်ပြန်ကာ ကျုံးရိုကို ရွေးသွားခဲ့သည်။

"ကျွန်မကတော့...ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေ အိပ်ရာထဲ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်နိုင်လဲကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်ထင်တာပဲ"

"မင်းက အိပ်ရာထဲ ကောင်းတယ်ပြောနေတာလား" နျန်ကျင်းထင်က မပီမပြင် ပြုံးကာ ထပ်ဖြည့်ပြော၏။

"ဒါပေမဲ့ မင်း အိပ်ရာထဲဘယ်လောက်တော်တော် ယောက်ျားတွေကို အိပ်ရာထဲ ဆွဲသွင်းဖို့ကတော့ လှဖို့လိုတယ်လေ "

"ကျွန်မက ဘယ်နေရာမှာမှ မတော်ပါဘူး"

ဒါကြောင့်ပင် သူမအရာအားလုံးကို ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက မျက်လွှာချကာ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ထားမိသည်။ အငွေ့အသက်က ရုတ်တရက် အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းထိုင်းမှိုင်းစရာကောင်းသွားသည်။

ချန်ကျင်းထင် သူနှာခေါင်းကို သူပွတ်မိလိုက်သည်။ ကြည့်ရတာ သူ ၁၀၀ရာဟောင်းကို သွားဆွမိသည့်ပုံပင်။ သူ သူမကို ဝေဖန်ဖို့ လုပ်နေခဲ့တာ တော့မဟုတ်။ အဲအစား သူမ အနာဂတ်တွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်နိုင်ရန် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် အမြင်ဘက်မှ အကြံအချို့ပေးခဲ့ ချင်ရုံသာဖြစ်၏။

သူ ချောင်းဟန့်လိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေထစ်ထုတ်ကိုယူပြီး သူမဆီ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

"ဒါငါ့ကို ဆေးရုံမှာကယ်ခဲ့တုန်းကနဲ့ စာချုပ်ထဲကအမှားကို ထောက်ပြ ပေးလို့ ဆုချတာ"

လော့စန်းမှာ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် မလှုပ်မယှက်ဖြစ်နေသည်။ မုရန်ချန်း သူမကို ပေးထားသည်ထက်ပင် များပြားလှသည်။

"မစ္စတာချန် ကျွန်မ မယူနိုင်ပါဘူး။ မစ္စချန်က ကျွန်မရသင့်တာ ထက် အများကြီး ပိုပေးပြီးပါပြီ၊ ရှင်ကျွန်မကို ထပ်မပေးသင့်တော့ဘူး ကျွန်မယူဖို့ မတန်ပါဘူး"

"လော့စန်း ငါ တစ်ချို့ တရုတ်လူမျိုးတွေနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဘာကို အမုန်း ဆုံးလဲသိလား"

ချန်ကျင်းထင်က ခပ်ဩဩအသံဖြင့် ဆိုဟန်မှာ သန်မာအောင်မြင်သော လူတစ်ယောက်လေသံပင်။

"သူတို့တွေ တစ်ခုခုကို လိုချင်နေမှန်း သိသာတာတောင် မလိုချင်တဲ့ပုံ ဟန်ဆောင်နေကြတယ်။ မင်း ဒီပိုက်ဆံ လက်ခံဖို့ ငါမင်းကို တိုက်တွန်းရ တာမျိုး လိုချင်တာလား ..ငါ့ကို ဒေါသထွက်အောင်မလုပ်နဲ့ မဟုတ်ရင် မင်း ထွက်သွားခွင့် မရှိဘူး ယူချင်ယူ မယူချင်နေ"

လော့စန်းမှာ စကားဆွဲအသွားလေတော့သည်။

သူမ အမှန်တကယ် ဒီငွေပိုနှင့် မထိုက်တန်ဟု ခံစားရသည်။
